

Τα ζώα κατέχουν σημαντικό ρόλο στη ζωή του ανθρώπου. Παρέχουν τροφή, πρώτη ύλη για ένδυση, χρησιμεύουν στην εργασία, στις μεταφορές και στις μάχες, είναι φύλακες και σύντροφοι, θυσιάζονται σε θεούς και προσφέρονται ως δώρα. Ωστόσο στην αρχαιότητα, σε αντίθεση με τις σύγχρονες κοινωνίες, η σχέση ανθρώπου και ζώου δεν ήταν ανθρωποκεντρική. Τότε οι άνθρωποι αντιλαμβάνονταν τα ζώα ως όντα με νοημοσύνη και σοφία, ισότιμα με τον άνθρωπο. Πράγματι, ο ιδιαίτερος δεσμός ανθρώπου και ζώου, αποδεικνύεται από αγγειογραφίες, πολυάριθμα ανασκαφικά ευρήματα και έργα σπουδαίων διανοητών.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα τέτοιου δεσμού, δίδεται από τον Όμηρο στο έπος του «**Οδύσσεια**». Κατά τον ποιητή, ο κεντρικός ήρωας Οδυσσέας, συνδέεται με έναν

ιδιαιτερο τρόπο με τον σκύλο του τον **Άργο**, ο οποίος περίμενε χρόνια την επιστροφή του. Μετά από 20 χρόνια, ο Οδυσσέας επιστρέφει στο παλάτι μεταμφιεσμένος σε ζητιάνο, έτοιμος να συναντήσει τη γυναίκα του και τους φιλόδοξους μνηστήρες της. Καθώς πλησιάζει το σπίτι του για πρώτη φορά μετά από πολύ καιρό, συναντά τον Άργο. Αρχικά ο Οδυσσέας, δυσκολεύεται να τον αναγνωρίσει, καθώς δε θύμιζε σε τίποτα τον σκύλο που άφησε πίσω του. Αντίθετα ο Άργος, αναγνωρίζει κατευθείαν τον Οδυσσέα, αν και ζητιάνος στην όψη. Προσπαθεί να κρατηθεί με όση δύναμη του έχει απομείνει, κουνώντας την ουρά του και

περιμένοντας να εξιλεωθεί για τα χρόνια αδιαφορίας ανθρώπων. Ήταν πια γέρος, με το σώμα του καλυμμένο από τσιμπούρια και βρωμιά. Με τη σειρά ο Οδυσσέας βαθύτατα συγκινημένος από το θέαμα αυτό, περνάει δίπλα του και τον προσπερνάει. Μόλις καταφέρνει να μπει στην αίθουσα, ο Άργος αφήνει την τελευταία του πνοή. Οι εικόνες αυτής της συνάντησης παρουσιάζονται τόσο ζωντανά, που ο αναγνώστης μπορεί να καταλάβει από τη γλώσσα του σώματος του σκύλου ότι είναι εξίσου χαρούμενος με τον Οδυσσέα, αλλά συγκρατείται από το φόβο μήπως τον ανακαλύψουν. Πράγματι, αυτή η συγκινητική ιστορία, αποτελεί ένα από τα παραδείγματα που μας δείχνουν ότι ο σκύλος είναι ο καλύτερος φίλος του ανθρώπου.

των
του,

Άλλη μια ιστορία που φανερώνει την αμοιβαία και ωφέλιμη σχέση μεταξύ ανθρώπου και ζώου στην αρχαιότητα, είναι αυτή του Μέγα Αλέξανδρου και του αλόγου του, τον **Βουκεφάλα**

. Ο Μέγας Αλέξανδρος, μιας και ήταν παιδί καλής Μακεδονικής οικογένειας, ίππευε από μικρός. Όταν ήταν περίπου οκτώ ετών, ένας Θεσσαλός εκτροφέας αλόγων, ο Φιλόνεικος, έφερε στο βασιλιά ένα καθαρόαιμο επιβήτορα. Προσφέρθηκε να

του τον πουλήσει στη μυθική τιμή των 13 ταλάντων. Ο επιβήτορας ήταν μαύρος με εξαίρεση ένα λευκό σημάδι όμοιο με κεφαλή βοδιού στο μέτωπό του, από το οποίο, πολλοί λένε, πως προέρχεται και το όνομά του. Ο Φίλιππος μαζί με τους υπηρέτες του, κατέβηκε σε ανοικτό χώρο για να δοκιμάσει το άλογο. Ο Αλέξανδρος τον ακολούθησε. Οι ιπποκόμοι του Βασιλιά, διαπίστωσαν σύντομα ότι ο Βουκεφάλας ήταν ανυπάκουος. Δεν μπορούσαν να τον ιππεύσουν. Σηκωνόταν στα πίσω πόδια του και αντιδρούσε, δεν άκουγε καθόλου τις εντολές τους. Ο Φίλιππος έχασε την υπομονή του, ήταν έτοιμος να απορρίψει την προσφορά του Φιλόνικου διότι κανείς δεν κατάφερε να τιθασεύσει το άλογο. Τελικά όμως, υποχώρησε στην επιμονή του μικρού Αλεξάνδρου να προσπαθήσει και εκείνος, και δέχτηκε το στοίχημα που του πρότεινε, να του πληρώσει αν δεν τα κατάφερνε, το τεράστιο ποσό. Ο Αλέξανδρος είχε παρατηρήσει πως το άλογο τρόμαζε από την σκιά του, καθώς έπεφτε μπροστά και γύρω του. Άρπαξε λοιπόν τα χαλινάρια και έστρεψε το άλογο προς τον ήλιο. Στάθηκε εκεί για λίγο, χαϊδεύοντας τον μεγαλόσωμο επιβήτορα, ηρεμώντας τον. Έπειτα πέταξε μανδύα και πήδηξε πάνω στη ράχη του Βουκεφάλα. Κατάφερε να τον ιππεύσει μαλακά στην αρχή, πιο έντονα ύστερα, τον παρότρυνε να τρέξει ορμητικά στην πεδιάδα. Το πλήθος παρακολουθούσε αμίλητο τη σκηνή. Όταν ο Αλέξανδρος επέστρεψε όλοι τον επευφημούσαν. Ο Φίλιππος περήφανος και με δάκρυα χαράς φίλησε τον γιο του και του είπε: «Θα πρέπει να αναζητήσετε άλλο βασίλειο. Η Μακεδονία δεν θα είναι αρκετά μεγάλη για σένα». Το αγόρι και το άλογο έγιναν αχώριστοι. Είχαν μοιραστεί πολλές δυσκολίες και είχαν αντιμετωπίσει μαζί πολλούς κινδύνους για πολλά χρόνια. Ο Βουκεφάλας μετέφερε τον

ανωτερότητα του ανθρώπου.

Αλέξανδρο σε σχεδόν όλες τις μεγάλες μάχες που έδωσε. Πέθανε στην ώριμη ηλικία των τριάντα, λίγο μετά την τελευταία μεγάλη νίκη του κυρίου του σε βάρος του Ινδού Βασιλιά Πώρου, στον ποταμό Υδάσπη, όχι επειδή πληγώθηκε στη μάχη, αλλά από την κούραση και τα χρόνια.

Συμπερασματικά διαφαίνεται στο πέρασμα των αιώνων ότι η σχέση του ανθρώπου με τα ζώα είναι αρχέγονη, άρρηκτη και ιδιαίτερη. Η συμβίωσή τους έχει αμφίδρομα οφέλη. Δεν πρέπει λοιπόν να διακρίνουμε τους ανθρώπους από τα υπόλοιπα ζώα και να διαλύουμε την σχέση ανθρώπου-ζώου, αναδεικνύοντας την